

ДЪЖДОВНИКЪТЪ.

тефанчо Ивановъ отиде на чешмата за вода. Близко до коритото той съ очудване видѣ едно черно лъскаво животно, прилично на гущеръ.

Безъ да губи време, Стефанчо отиде бързешкомъ у дома си и взе машинтъ.

Като напълни стомната си, той хвана животно за врата, но на часа го изпусна. Той се уплаши, защото отъ врата на животно пръсна нагорѣ бѣла течностъ, като млѣко. Стефанчо изпърво се уплаши, но веднага хвана повторно животно съ машинтъ.

Женитѣ, които се бѣха спрѣли при чешмата, извикаха и се разбѣгаха, като видѣха Стефанчо съ дъждовника въ ржка.

— Хвърли го, бре, хвърли го! викаха тѣ. Пусни го, че, ако викне, ще оглуши всички ни!

Стефанчо не ги послуша. Той тичешкомъ отиде у дома си и остави стомната. Дъждовникътъ занесе въ училището.

— Учителтъ бѣше вече въ училището. Той взе животно и го сложи на масата.

— Какъв шаренъ гущеръ! извикаха нѣколко дѣца.

— Това не е гущеръ, а опашата жаба, отговори учителтъ, Казватъ я дъждовникъ, защото излиза само кога вали дъждъ.